

Moje nejranější vzpomínka

Moje nejranější vzpomínka tone v červené. Dívka ne-soucí mě na rukou se mnou vychází ze dveří, podlaha přede mnou je červená, nalevo vede dolů schodiště, rovněž červené. Proti nám, v téže výšce, se otevírají dveře, vychází z nich muž a blíží se ke mně s přívětivým úsměvem. Přistoupí až těsně ke mně, zastaví se a řekne: „Ukaž jazyk!“ Vyplážnu jazyk, muž sáhne do kapsy, vytáhne kapesní nůž, otevře ho a přiblíží čepel až těsně k mému jazyku. „Teď mu uřízneme jazyk,“ řekne. Neodvažuji se jazyk schovat, muž je už u mne, vzápětí se mi dotkne čepelí jazyka. V posledním okamžiku stáhne nůž zpátky a řekne: „Dnes ještě ne, až zítra.“ Sklapne zase nůž a strčí ho do kapsy.

Každého rána vychází ze dveří na červenou chodbu, dveře se otevírají a objevuje se usmívající se muž. Vím, co řekne, a čekám, až mi poručí, abych ukázal jazyk. Vím, že mi ho uřízne a bojím se víc a víc. Začíná tím den a opakuje se to mnohokrát.

Nechám si to pro sebe a až mnohem později se na to zeptám matky. Podle červené barvy na všech stranách poznává penzion v Karlových Varech, kde s otcem a se

ZACHRÁNĚNÝ JAZYK